

BARNEOMBUDET

Justis- og beredskapsdepartementet, lovavdelingen
Postboks 8005 Dep
0030 OSLO

Deres ref:

Vår ref:
16/01598-10

Saksbehandler:
Elin Saga Kjørholt

Dato:
6. juni 2017

Høring – Ny straffeprosesslov

Sammendrag:

Barneombudet mener barns rettigheter ikke er tilstrekkelig vurdert og vektlagt i forslag til ny straffeprosesslov. Det fremgår klart av både norsk og internasjonal rett at barn er å anse som en særlig sårbar gruppe. Barns rettigheter i strafferetten må reguleres med dette for øyet.

Barneombudet mener forslaget i for liten grad tar utgangspunkt i de rettslige forutsetningene som følger av Grunnlovens § 104, de generelle menneskerettighetene samt FNs barnekonvensjon om at det skal tas særskilt hensyn til barn.

Barns rettigheter har tradisjonelt hatt liten vekt i strafferetten, men de siste årene har det skjedd store forbedringer på strafferettsfeltet i ivaretagelse av barns rettigheter. Barneombudet har fulgt utviklingen av barns rettigheter i strafferetten over mange år. Vi mener de særlige reguleringene for barn har hatt stor innvirkning både på den store økningen i antall anmeldte saker om vold og seksuelle overgrep mot barn, og på den markante reduksjonen i antall barn i politiarrest, varetekt og i fengsel. Det fremlagte forslaget forkaster flere av de særlige reglene for barn uten tilstrekkelig begrunnelse.

Barneombudet har dessverre ikke kapasitet til å foreta en full juridisk gjennomgang av forslagens konsekvenser for barn. Vi har valgt å prioritere tre tema hvor vi mener det fremmes forslag som ikke bør vedtas:

- utkast til § 9-3 jf. § 10-4. Forslag om at fritak for vitneplikt mot nærstående skal gjelde for alle barn i alle typer saker, også ved mistanke om vold eller seksuelle overgrep
- utkast til § 10-7 (3). Forslag om å gå tilbake på reglene om ikke å varsle forsvarer før første avhør av barn ved mistanke om vold eller overgrep for å sikre kontradiksjonsprinsippet
- forslaget om at særvilkårene for pågrep og fengsling av barn skal fjernes.

For øvrig mener Barneombudet at reglene om barn i konflikt med loven bør samles i et eget kapittel i den nye loven.

Barneombudet mener forslaget ikke ivaretar barns grunnleggende rettigheter og behov
Norge har etter inkorporeringen av barnekonvensjonen i menneskerettsloven i 2003 tatt mange skritt i riktig retning for å virkeliggjøre barns rettigheter. Mange offentlige utredninger foretar nå en tilfredsstillende vurdering av hensynet til barn og barnets rettigheter – dette er ikke en av dem.

Barneombudet ser at utvalget har hatt begrenset tid, og at dette trolig har innvirket på utredningskapasiteten. Vi er likevel skuffet over at det synes som om utvalget ikke har forstått betydningen av de særlige hensyn som gjelder for barn. Straffesaker er en stor belastning for barn enten barnet er fornærmet eller mistenkt, og det er ingen tvil om at det skal tas særskilt hensyn til barnets stilling og behov i disse sakene. Barneombudet mener barns rettigheter ikke er tilstrekkelig vurdert og vektlagt i forslaget til ny straffeprosesslov.

Barneombudet mener barns rettigheter ikke er tillagt den vekt de juridisk sett skal ha
Det rettslige utgangspunktet er fastsatt Grunnlovens §104 hvor barn er gitt særlige rettigheter, basert på erkjennelsen av barns særlige sårbarhet. Det samme prinsippet gjelder i de generelle menneskerettighetene, hvor barn er ansett som en særlig sårbar gruppe både etter Den Europeiske Menneskerettighetskonvensjonen (EMK) og FNs konvensjon om sivile og politiske rettigheter (SP).

I tillegg har FNs barnekonvensjon (barnekonvensjonen) egne regler om statens forpliktelser til å sikre barns rett til beskyttelse mot vold og overgrep (art. 19 og 34), og statens forpliktelse til å ivareta barn i konflikt med loven (art. 37 og 40). Disse reglene skal ses i sammenheng med de generelle prinsippene om barnets rett til optimal utvikling og barnets beste som et grunnleggende hensyn i alle avgjørelser som berører barn. Disse prinsippene er lovfestet både i Grunnloven og i menneskerettsloven.

Barneombudet mener forslaget til ny straffeprosesslov ikke i tilstrekkelig grad ivaretar det klare rettslige utgangspunktet som følger av Grunnlovens § 104, de generelle menneskerettighetene og FNs barnekonvensjon om at det skal tas særskilt hensyn til barn.

Den gode utvikling for barns rettigheter i strafferetten de siste årene er ikke vektlagt
Det har de siste årene skjedd store forbedringer på strafferettsfeltet i ivaretagelse av barns rettigheter. Viktige eksempler på dette er NOU 2008: 15 Barn og straff — – utviklingsstøtte og kontroll, Prop. 135 L (2010–2011) Endringer i straffeloven, straffeprosessloven, straffegjennomføringsloven, konfliktrådsloven m.fl. (barn og straff) og Prop. 112 L (2014–2015) Endringer i straffeprosessloven (avhør av barn og andre særlig sårbare fornærmede og vitner). Utviklingen av rettspraksis viser også at barnets rettigheter og behov tillegges stadig større vekt i domstolene.¹

De fremskritt som er gjort er i stor grad knyttet til særvilkår som skal sikre barns særlige behov. Eksempler på dette er reglene om avhør av barn ved mistanke om vold eller seksuelle overgrep, og særlige vilkår for fengsling av barn.

Etter Barneombudets syn har de viktige hensyn som er kartlagt i disse utredningene ikke fått den nødvendige oppmerksomhet i det forslaget som nå er fremlagt. Barn er en særlig sårbar gruppe, med særlige behov, og barns rettigheter i strafferetten må reguleres med dette for øyet.

---

¹ Larssen, Mette Yvonne, i Høstmælingen, Sandberg og Kjørholt, *Barnekonvensjonen – barns rettigheter i Norge (2016)*, s. 159 flg.

Del I Barn som fornærmet i saker om vold eller seksuelle overgrep

Barneombudet mener forslaget mangler analyser av konsekvensene av vold mot barn

Barneombudet mener NOUen mangler et kunnskapsgrunnlag om hva det gjør med barn å bli utsatt for vold og seksuelle overgrep. Vold og seksuelle overgrep mot barn har enorme konsekvenser både for det enkelte barn og dets familie. Det har også store konsekvenser for samfunnet. Vold og overgrep mot barn har store konsekvenser for fremtidig fysisk og psykisk helse, manglende utdanning og tilknytning til arbeidslivet, rus og kriminalitet. Beregninger viser at kostnadene er like store som for de store folkehelsesykdommene.²

Skadevirkningene er ekstra store nettopp når det er noen som står barnet nær, som barnet er glad i, lojal mot og avhengig av som utfører overgrepene. Dette er godt beskrevet i både norsk og internasjonal forskning.³ NOUen tar heller ikke for seg kunnskap om hvor vanskelig det er for barn å fortelle om det de blir utsatt for på grunn av skyld, skam eller direkte trusler.

Det er gjennomført flere omfangsstudier på feltet de siste årene. Barne- Ungdoms og Familiedirektoratets sammenstilling av ulik forskning⁴ viser at 21 prosent av norske ungdommer har opplevd vold fra foreldrene sine i oppveksten, seks prosent har vært utsatt for grov vold fra foreldrene og åtte prosent har opplevd vold mellom foreldrene. En av fem kvinner rapporterer å ha opplevd minst ett seksuelt overgrep før de fyller 18 år, det samme gjelder for en av ti menn. De fleste seksuelle overgrep begås mot barn under seks år, av noen som kjenner barnet godt.

Samlet viser disse tallene at titusenvis av barn i Norge utsettes for vold eller seksuelle overgrep hvert år. Antallet straffesaker viser at til tross for at dette utgjør samfunnets grovste integritetskrenkelser, unngår langt de fleste overgripere straffeforfølgning. I 2013 ble det ferdig etterforsket 752 saker om seksuell omgang med barn under 16 år (tidl. Strl. §§ 195 og 196). Dette er et svært lavt tall i forhold til de som i undersøkelser forteller at de har vært utsatt for seksuelle overgrep i barndommen.⁵

Den utfordringen som ligger i de store mørketallene, og at svært alvorlig kriminalitet i så liten grad blir straffeforfulgt, er ikke behandlet i utvalgets utredning. Barneombudet mener dette er uheldig.

Vi går nå over til å kommentere konkret på utvalgets forslag.

Om barnets rett til ikke å forklare seg mot nærstående

Lovutkastets § 9-3 jf. 10-4 annet ledd - (pkt. 13.4.1 og 13.4.2)

I dag har barn under 12 år vitne- og forklaringsplikt selv om den mistenkte er en nærstående. Slik er det ikke for større barn og voksne, disse bestemmer selv om de vil påberope seg fritaksretten eller ikke. For visse sakstyper er aldersgrensen imidlertid høyere, slik at barn under 15 år har vitne- og forklaringsplikt mot sine nærmeste dersom saken gjelder seksuallovbrudd og enkelte andre alvorlige integritetskrenkelser, jf strpl. §239a.

Utvalget foreslår at disse reglene endres slik at alle barn, uavhengig av alder og sakstype, skal omfattes av unntaket for forklaringsplikt der mistenkte er en nærstående.

---

² World Health Organization (WHO), Sethi m.fl. *European Report on Preventing Child Maltreatment* (2013)

³ Heltne og Steinvåg (2011), Øverlien (2012), Hauge og Schultz (2016)

⁴ Barne-, ungdoms- og familiedirektoratets hjemmesider

⁵ Hennem, Ragnhild, i Høstmælingen, Sandberg og Kjørholt, *Barnekonvensjonen – barns rettigheter i Norge* (2016), s. 351

Siste endringer i vitne- og forklaringsplikten ble gjort da reglene om tilrettelagt avhør ble innført i 2015. Prosessen forut var grundig og lovforarbeidene er også gode. Blant annet ble ulike bestemmelser i barnekonvensjonen drøftet, fordi de trekker i ulik retning. Videre ble det foretatt en grundig barnets beste vurdering. Barneombudet er derfor forundret over at utvalget foreslår å endre loven igjen, uten å begrunne dette særskilt utover å vise til at barn vil stå overfor den samme interessekonflikten som voksne om de skal vitne mot sine nærstående. Det kan synes som om utvalget mener at det vil være det beste for barnet om det selv får avgjøre om det skal forklare seg eller ikke, og da fordi de vil stå overfor de samme dilemmaene som en voksen.

Argumentet om at det vil være «tungt å angi familiemedlemmer og leve med den mulige belastningen ved å ha gjort dette» er ikke holdt opp mot den belastningen det kan være for barnet å måtte velge om det skal forklare seg eller ikke. Sett i lys av at utvalget ikke har foretatt en grundig barnets beste-vurdering er det etter vårt syn ikke grunnlag for å si at utvalgets forslag vil være det beste for barnet.

Barnekonvensjonen pålegger staten et særlig ansvar for å verne barn mot vold og overgrep. Det innebærer blant annet staten skal treffe egnede lovmessige tiltak for å beskytte barn mot vold og seksuelle overgrep. En innføring av fritak fra vitneplikten vil etter vårt syn være å innføre en prosedyre som kan hindre en effektiv undersøkelse av vold og overgrep mot barn. Barneombudet støtter derfor ikke utvalgets forslag og mener dagens ordning må videreføres.

Barneombudet ser heller ikke at utvalgets forslag om å åpne for at man kan unnlate å opplyse barnet om forklaringsfritaket der barnet har startet med å fortelle/forklare seg, er særlig heldig. For det første er det vanskelig å støtte et forslag som åpner for å unnlate å informere barnet om en rettighet det egentlig har. For det andre ser vi for oss at det kan bli vanskelig å anvende regelen i praksis, noe som igjen kan føre til økt usikkerhet omkring etterforskningen og om barnets forklaring kan benyttes som bevis.

Om varsling av mistenkte før avhør av barn på barnehuset - hensynet til kontradiksjon Lovutkastet § 10-7. (pkt. 13.5, jf. 13.5.3)

Utvalget foreslår at man går tilbake på endringene fra 2015 om at mistenkte, og mistenktes forsvarer, ikke skal varsles om det første avhøret av barnet på barnehuset. Endringen var svært godt utredet da den ble innført, og Barneombudet mener det vil være uheldig å endre dette på nytt før ordningen har blitt evaluert.

Barneombudet har forståelse for utvalgets sterke fokus på kontradiksjonsprinsippet, og anerkjenner at dette må ha avgjørende betydning i strafferetten. Vi mener imidlertid de hensyn som taler for begrensede unntak fra direkte kontradiksjon i alle tilfeller, for eksempel hensynet til barn som vitner i saker om vold og overgrep, ikke er tilstrekkelig belyst og vurdert.

Utvalget behandler ikke reglene om retten til å kreve supplerende avhør som skal kompensere for inngrepet i direkte kontradiksjon. Det er heller ikke vektlagt at det er stilt store krav til politiets avhørsledere, eller vurdert hvordan det fungerer med påtalejurister som avhørsledere.

Derimot er de hensyn og rettigheter som gjelder for barn og andre særlig sårbare grupper, grundig belyst og drøftet i arbeidet med de endringene som ble innført i 2015. Barneombudet stiller seg undrende til at ikke utvalget i større grad forholder seg til det omfattende arbeidet som her ble gjort, jf. Prop. 112 L (2014-2015).

Når utvalget begrunner forslaget om lovendring etter at den nye ordningen har virket i så kort tid, burde dette i så fall vært begrunnet i dokumentasjon om at ordningen slik den er i dag ikke fungerer. Utvalget omtaler i liten grad hvordan ordningen faktisk fungerer.

Etter det Barneombudet har fått opplyst i møter med Politidirektoratet og Kripas, anmodes det i liten grad om supplerende avhør av barnet. I den grad det gjøres er det i de langt fleste tilfeller politiet selv som anmoder om et supplerende avhør. Det er ikke kjent hvorfor forsvarere i så liten grad benytter denne muligheten for kontradiksjon. De lave tallene kan imidlertid tolkes som et tegn på at forsvarere ikke ser behovet for supplerende avhør fra forsvarets side for å ivareta kontradiksjon som påtrengende.

Barneombudet mener det er sterke grunner som taler for at ordningen som ble innført i 2015 bør evalueres før det foretas nye endringer, og anmoder om at forslaget til endring her forkastes.

Del II Barn i konflikt med loven

Barneombudet er bekymret for at flere særvilkår for mindreårige lovbrøyttere er tatt ut av forslaget til ny lov. I Norge har vi ikke i dag et tydelig, enhetlig og tilpasset regelverk for unge lovbrøyttere. I stedet er barns særlige rettigheter forsøkt ivaretatt gjennom å tilføye en rekke vilkår og bestemmelser i lovverk utarbeidet for voksne. Dette er lite oversiktlig og har til tider ført til at barn i for stor grad blir behandlet som voksne.

Barneombudet vil oppfordre departementet til å benytte muligheten til å utarbeide et eget kapittel om regler for unge lovbrøyttere i den nye straffeprosessloven. Dette vil være i tråd med FNs barnekomité's anbefaling i sin generelle kommentar nummer 10. Et eget kapittel om mindreårige vil kunne ha stor betydning for unge lovbrøytteres rettssikkerhet. Gjennom å samle reglene, gjøre regelverket enklere og mer oversiktlig vil man hjelpe både ungdommer og rettsanvendere, forsvarere og verger. Straffeprosessloven angår ikke bare rettsanvendere innen politi- og påtalemyndighet, men har flater mot barnevern og helsevesen som gjør det svært viktig at barns rettigheter går direkte og klart frem av loven. Mange av kommentarene vi har til enkeltbestemmelser under kan ha sin rot i at man i arbeidet med utkast til ny lov ikke har tenkt godt nok gjennom barns spesielle rettigheter og særlige sårbarhet i straffesaker. En samling av bestemmelser som gjelder mindreårige i et eget kapittel ville gjøre en slik prosess nødvendig. Kommentarene under er altså også argumenter for behovet for en egen gjennomgang av rettighetene til ungdom i konflikt med loven i lys av internasjonale forpliktelser og retningslinjer.

Barneombudet har følgende mer konkrete merknader til følgende bestemmelser for ungdom i konflikt med loven i forslag til ny lov:

§ 3-3	Partsrettigheter
§§ 3-11 og 3-21	Forsvarer
§§ 10-2 og 10-3	Varsel til verge om innkalling til avhør
§ 10-6	Verge under avhør
§§ 14-1 og 15-11	Forholdsmessighet ved pågrep og fengsling
§ 15-11	Varigheten av fengsling

§ 3-3 – Partsrettigheter

Utvalget foreslår at mistenkte som har fylt 15 år skal kunne utøve partsrettigheter selv. Barneombudet mener i utgangspunktet at det er positivt at barn som har fylt 15 år kan utøve partsrettigheter selv. Dette er i tråd med barnekonvensjonens syn på barn som selvstendige

rettssubjekt som i størst mulig grad selv skal utøve sine rettigheter. Samtidig reiser det å være involvert i en straffesak mange kompliserte spørsmål av svært stor betydning for den mindreårige, for eksempel spørsmålet om hvorvidt man skal anke en avgjørelse. Mange unge i konflikt med loven har en bakgrunn og et handlings- og reaksjonsmønster som gjør dem dårlig skikket til å ivareta sitt eget beste når de står overfor vanskelige eller kanskje tyngede valg. Her har vergen en viktig rolle, og en annen rolle enn forsvareren i straffesaker mot mindreårige.

Spørsmål av stor betydning i en straffesak bør etter Barneombudets syn derfor ikke uten videre overlates til den mindreårige alene. Det er viktig at alle mindreårige har både verge og forsvarer gjennom hele prosessen. FNs barnekomite har også understreket betydningen av foreldres eller andres tilstedeværelse gjennom hele prosessen i sin generelle kommentar nr 10, noe også Europarådets retningslinjer om «child friendly justice» legger stor vekt på.

Forslaget til ny § 3-3 fremstår som litt uklart på hvilke partsrettigheter den mindreårige selv faktisk skal kunne utøve. Forslaget kan så vidt vi forstår, innebære en svekkelse av vergens rolle som verken er godt utredet eller begrunnet i en vurdering av barnets beste. Barneombudet anbefaler at det utarbeides klarere regler om både vergens og den mindreåriges utøvelse av partsrettigheter i et eget kapittel i loven som handler om mindreårige i konflikt med loven.

§§ 3-11 og 3-21 Forsvarer

Barneombudet mener det er svært viktig at det i forslaget til ny lov presiseres at mindreårige i alvorlige straffesaker skal ha forsvarer under hele saken og at mindreårige ikke skal kunne gi avkall på forsvarer etter § 3-21. Imidlertid er det uheldig og åpner for uklarhet og forskjellsbehandling at retten til forsvarer er knyttet til en mulig fremtidig strafferamme. Med henvisning til barnekonvensjonen artikkel 40 nr 2 b) (ii) bør terskelen for å oppnevne forsvarer for barn i straffesaker være svært lav. Barneombudet anbefaler at alle barn som avhøres som mistenkt skal ha oppnevnt forsvarer gjennom hele saken.

§ 10-2 og § 10-3 Varsel til verge om innkalling til avhør

I forslagene til nye bestemmelser fremgår det at foresatte til barn under 18 år «i alminnelighet skal underrettes». Dette er etter det vi kan se en videreføring av gjeldende rett. Barneombudet anbefaler en klarere formulering som sikrer at vergen blir informert når en mindreårig blir innkalt til avhør med mindre dette ikke klart er i strid med hensynet til barnets beste. Dette er også i tråd med Europarådets retningslinjer om «child friendly justice» som anbefaler at både barn og foreldre/verger får informasjon gjennom hele prosessen.

§ 10-6 Verge under avhør

I forslaget til ny § 10-6 fjerde ledd, foreslår utvalget igjen en videreføring av gjeldende rett: «Har den som avhøres, verge, skal vergen som regel gis anledning til å delta og uttale seg. Den som møter med barn under 16 år i retten, har krav på godtgjørelse som fastsatt for vitner.» Barneombudet vil nok en gang bemerke at en slik bestemmelse kan bli for uklar, og vi mener at det må være en klar hovedregel at verge får være til stede og uttale seg, med mindre dette klart strider mot hensynet til barnets beste.

§§ 14-1 og 15-11(1) Forholdsmessighet ved pågrep og fengsling av mindreårige

Utvalget ønsker ikke å videreføre særreguleringer av ulike sider ved forholdsmessighetskravet, noe som er drøftet nærmere i avsnitt 14.3. Helt konkret foreslår utvalget å ta bort vilkåret om at mindreårige kun skal pågripes dersom det er «særlig

påkrevd» (gjeldende straffeprosesslov § 174, har vært i loven siden ikrafttredelsen) og erstatte det med en generell forholdsmessighetsvurdering (ny lov § 14-1). Videre foreslår utvalget å erstatte særvilkåret i gjeldende lov § 184 annet ledd annet punktum om at mindreårige ikke skal fengsles hvis det ikke er tvingende nødvendig med formuleringen at mistenkte under 18 år «bare helt unntaksvis [kan] fengsles».

Begrunnelsen for dette er at man generelt ikke ser at slike særreguleringer innebærer noen virksom skranke, og utvalget viser til en påstand om at særvilkår kan gi begrunnelser som bærer preg av besvergelses. Barneombudet er ikke umiddelbart enig i denne vurderingen, og mener at særvilkår for ungdom i konflikt med loven er viktige, både for å tydeliggjøre denne gruppens særlige rettigheter, fordi barnekonvensjonen uansett gir barn et særlig vern og fordi det er mye som tyder på at særvilkår for barn kan utgjøre en virksom skranke.

Det er viktig å huske at det ikke kun er påtalejurister og forsvarsadvokater som forholder seg til reglene i straffeprosessloven. Reglene må også utformes slik at de er forståelige for andre grupper, ikke minst for de reglene retter seg mot. Dette taler i seg selv for at vilkårene for unge lovbrøyttere gjøres synlige i lovteksten.

Videre går utvalget ikke inn i noen grundig vurdering av de kravene som stilles til særlige vilkår for unge lovbrøyttere, særlig i barnekonvensjonen artikkel 37 (b) som slår fast at barn kun kan pågripes og fengsles som en siste utvei og for kortest mulig tid. Denne formuleringen stiller etter vårt syn krav om at lovverket eksplisitt har strengere vilkår for både pågripelse og fengsling av barn som bør fremgå direkte av lovteksten.

Selv om utvalget på sett og vis beholder et slags særvilkår om fengsling av mindreårige, «bare helt unntaksvis», vil den foreslåtte endringen etter vårt syn bidra til å gjøre lovens terskel for fengsling av barn mer uklar. Det ser også ut til at innføringen av «tvingende nødvendig» har hatt en svært positiv virkning på antallet varetektsfengslinger av barn. De senere årene har antallet barn i norske fengsler blitt kraftig redusert. Deler av denne nedgangen ser ut til å ha sterk sammenheng med innføringen av vilkåret om at barn ikke skal fengsles hvis det ikke er «tvingende nødvendig i prop 135 L (2010-2011). Ser man på antallet barn i fengsel (de fleste varetektsfengslet) i perioden da lovendringene ble diskutert og vedtatt, ser man en dramatisk nedgang i antallet barn i fengsel, noe som tyder på at akkurat dette særvilkåret faktisk kan utgjøre en virksom skranke.

Årstall	2010	2011	2012	2013	2014	2015
Antall barn	84	75	71	29	28	25

Kilde: Statistikkvedlegget til Norges femte og sjette rapport til FNs barnekomité

Barneombudet mener det er behov for særvilkår for bruk av tvangsmidler overfor barn. Vi anbefaler en videreføring av dagens vilkår. Hvis departementet velger å følge utvalgets forslag, er det svært viktig at forarbeidene har tydelige krav til forholdsmessighetsvurderinger ved pågripelse og fengsling av barn.

§ 15-11 (3) – Varigheten av fengsling

I § 15-11 tredje ledd, foreslår utvalget at «tillatelse til fengsling kan ikke gis for mer enn inntil 2 uker av gangen» for mindreårige. Maks grensen er en videreføring av gjeldende rett. Samtidig ser det ut til at et viktig element har forsvunnet ut hvis man sammenlikner med dagens straffeprosesslov § 185 annet ledd, det det fremgår: «Er den siktede under 18 år, skal fristen være så kort som mulig og ikke overstige to uker». Dette er også en direkte henvisning til barnekonvensjonens artikkel 37 (b) «for kortest mulig tidsrom». Vi antar at dette er en forglemmelse, men vil understreke at det er viktig å beholde formuleringen «så kort som

mulig» for å gjøre muligheten for kortere fengslingsfrist tydelig og å gjøre forpliktelsen til hele tiden å lete etter alternativer til fengsling synlig.

Barneombudet takker for muligheten til å komme med innspill, og vi stiller oss gjerne til disposisjon for videre drøftelser med departementet.

Vennlig hilsen

Anne Lindboe
barneombud

Elin Saga Kjørholt
seniorrådgiver

Brevet er godkjent elektronisk og har derfor ingen signatur.